

vinger, der skulle betale Skiftegebyr, for de Decisionsforretninger, de faae udsørte senere. Naar de Herrer saaledes ville se efter i § 5 a, ville De finde, at der „for Afgielse af Decision i Dødsboer, som skiftes og deles af Arvingerne selv, eller som behandles af Executorer — hvad de sidstnævnte Boer angaar, dog kun forsaavidt der ikke af Boet betales Afgift efter §§. 1—3 — erlægges en Betaling af $\frac{1}{5}$ pCt. af Gjenstandens Værdi, dog i intet Tilfælde under 4 Kroner.“ Altsaa kun de Boer, der behandles af Executorer, blive fri for at betale først Skiftegebyr og saa Extraafgiften, medens de Boer, der skiftes af Arvingerne selv, efter først at haave været hos Skifteretten, ikke blot skulle betale fuldt Skiftegebyr, men ogsaa Extraafgifterne. Det kan nu være slemt nok for dem at skulle betale fuldt Skiftegebyr, men oven i Kjøbet at lade dem betale endnu Mere, forekommer mig virkelig at være for slemt.

Frederiksen: Jeg er den høitærede Finantsminister i høi Grad taknemmelig for Fremlæggelsen af dette Lovforslag; thi der er neppe nogen Reform, der mere interesserer Befolkningen end den, der angaar Skiftegebyrerne. Der er i det Hele stor Misforholdelse med Sportelvæsenet, og under Sportelvæsenet er der atter neppe nogen Slags Sportler, der tynde haardere end Skiftesportlerne og da navnlig en Del af dem. Jeg skal indrømme, at Lovforslaget hæver ikke saa af de største Misligheder i den Retning. Det er saaledes et stort Fremskridt, at den mest trykkende Del af denne Afgift ikke længere skal beregnes af Boets Masse i det Hele, men kun af den beholdne Formue. Der er en Del andre Enkeltheder i dette Lovforslag, som hver for sig betegner meget store Fremskridt. Jeg kan i Modsetning til den ærede sidste Taler ikke Andet end udtale min Tilfredsstillelse ved den nye Bestemmelse, at der ogsaa skal betales, hvor Boet senere gaar over til myndige Arvinger; jeg tror, det er muligt der at gjøre Adfæltelse. Men jeg kan ganske vist være enig med ham i Ønsket om i Øvrigt at gaa meget videre end den ærede Minister, og jeg tror, det vil være muligt i flere Henseender at gaa videre, selv om man ellers er ængstelig for at foretage nogen betydelig finantsiel Indskrænkning. Saaledes som det ærede Medlem anførte, forekommer det ogsaa mig, at saa snart man kommer til en Skat — og det er ganske vist en Skat, som der her er Spørgsmaal om, i det Mindste er Støtstebelen af det Beløb, som erlægges, en Skat — er det forunderligt og vilkaarligt, at denne Skat kun skal betales af de Arvinger, hvis Jordrøinger tilfældigvis komme ind under Skifterettens Behandling, det er Umyndige, Træværende, kort sagt Personer, som Lovgivningen ellers beskytter, der her blive særtil trykkede. Naar man kun vil fordre en simpel ren Betaling for Ueilighed, saa kan det kun bringes op til et for-

holdsvis lille Beløb, men naar man kommer til en Skat, saa ser jeg ikke, hvorfor man skal blive staaende ved den Arv, som kommer igjennem Skifteretten, og ikke ved al anden Arv. Det Samme gjælder om Recognitionen for at sidde i uskiftet Bo; denne skal udgjøre et Par pro mille; men jeg ser ikke Grunden til, at, naar en efterlevende Enke skal sidde i uskiftet Bo med umyndige Børn eller Børnebørn, og maaste en høist ringe Del af Formuen skal tilfalde et saadant umyndigt Barn, et Barnebarn f. Ex., at der da skal betales nogen Afgift. Der er ikke Spørgsmaal om nogen særlig Ueilighed for Administrationen; der er heller ikke engang i nogen Henseende efter den nuværende Lovgivning Spørgsmaal om Meddelelse af en særlig Ret for Enken. Jeg ser da virkelig ikke, hvorfor der her i det Hele taget skal betales. Naar man betragter det som en Arveafgift, og ikke Andet end dette, saa bør man vist gjøre den rette Betragtning gjældende for saadan Arveafgift; men foruden det, at der neppe er tilstrækkelig Grund til at skjelne mellem Formue og Arv, efter som den tilfalder Myndige eller Umyndige — og man bør da allermindst særlig trykke de Umyndige — saa tror jeg paa den anden Side, at der er en anden Adfæltelse, som det er rigtigt at gjøre. Jeg er ingen Ynder af Arveafgift i det Hele taget; det er rigtigt, som det ærede Medlem nys bemærkede, at det er en Skat paa Formuen; men der er jo netop det Uheldige ved denne Skat paa Formuen, at den tages en Gang imellem; den tages ved en enkelt Ueilighed. Deraf følger blandt Andet, at den kan omgaaes i flere Henseender og paa Maader, hvor andre Formueskatter ikke kunne undgaaes. Det er bekendt, at Befolkningen ikke ynder at give Arveafgift til Statskassen; man har ikke Lust til at lade Statskassen være med her, og naar man da fastsætter en betydelig Arveafgift, da vil dette ofte give Anledning til, at Vedkommende søger at undgaa den ved Dispositioner i levende Live, vælger andre Former for Formuens Overgang end den, der falde ind under Arveforholdene, ene og alene for at omgaa Skatten. Selv om man altsaa for Resten kunde finde det hensigtsmæssigt at benytte denne Form for Formuens Overgang, Arveformen, saa vilde Følgen deraf dog ofte blive, at Folk ofte vilde overlade deres Formue til Vedkommende i levende Live, blot for at undgaa Afgiften. Men dernæst er der ogsaa den Egenkab ved denne Formuesafgift derved, at den kun kommer en Gang imellem, og at den kommer umærkeligt, og det er dette, som ofte er fremhævet med Hensyn til denne Skat i Modsetning til en ordinær Formues- eller Indkomstskat, at den ikke i samme Grad som denne sidste opfordrer til Anstrængelse, til større Bepærelser; Folk mærke dem ikke, og derfor glider Pengene bort; de Midler, som staa til Befolkningens Tjeneste, formindskes paa en anden Maade ved saadanne Afgifter end ved de ordinære Skatter paa Formuen.